

MUDZIĆ (2) *vb impf*

inf mudzić (1). ◇ [*praes 1 sg* mudzę.] ◇ *part praes act* mudząc (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w.

Opóźniać (się), zwlekać; tracić czas, próżnować; cessere, fallere horas, morari, perdere a. spargere annos a. tempus, terere aetatem a. otium, male collocare horas, traducere vitam sine ullo labore Cn (2) : [Mudzę/ Cunctor, moram necto, tempus inutiliter consumo. Volck L114v.]

Zwrot: »mudzić czas« (2): Wagus/ Tułká/ który lie y tu owdzie tuła mieřzkáyac á mudząc czás. Tułayący lie. Mqcz 207b; Moram creare, Závádzác/ mudzić czás. Mqcz 232d.

Synonimy: mieszkać, omieszkać, zadzierżawać, zamieszkiwać, zawadzać.

Formacje współrdzenne: zmudzić.

AK